

ПІДГОТОВКА СТУДЕНТІВ ДО ВИКЛАДАННЯ СУСПІЛЬСТВОЗНАВЧИХ ДИСЦИПЛІН

Козлова О.А., Григор'єва С.В.

Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут», Харків

Перехід українського суспільства у новий стан свого розвитку закономірно поєднується з удосконаленням усіх соціальних інститутів і систем, у тому числі й системи освіти. Однак, які б реформи і модернізації в галузі освіти не відбувалися, всі вони зрештою фокусуються на викладачеві як творчій, соціально активній, професійно компетентній особистості, котра адаптована до неоднозначних суспільних реалій і спроможна передавати свій досвід молодому поколінню у навчально-виховному процесі загальноосвітніх навчальних закладів.

Сучасне суспільствознавство – надзвичайно складна галузь наукового пізнання, що ґрунтується на новітніх досягненнях світової і вітчизняної суспільної думки. Його вивчення забезпечує набуття конкретно-наукових знань (історичних, економічних, соціологічних, політологічних, антропологічних, психологічних та ін.), які висвітлюють окремі сторони пізнавальних об'єктів або розглядають їх у різних аспектах, на різних рівнях, а також світоглядних знань, у яких людина і суспільство як пізнавальні об'єкти відображаються в їх цілісному взаємозв'язку. Вивчення суспільствознавства дає змогу пізнати суспільні ідеали, засвоїти критерії оцінювання й самі оцінки різних суспільних явищ і людських якостей, норми і принципи, які регулюють взаємовідносини в суспільстві між різними соціальними групами та окремими людьми. Особлива роль у цьому контексті належить викладачу суспільствознавчих дисциплін, що актуалізує проблему його підготовки до професійно-педагогічної діяльності.

Проте, у сучасному освітньому просторі існує низка суперечностей, які гальмують належне вирішення завдань, що постають перед майбутнім викладачем суспільствознавства. Найбільш суттєвими з-поміж них є суперечності: між вимогами до нового типу професійної діяльності викладача і традиційною моделлю вищої педагогічної освіти; між орієнтацією педагогічної освіти на підвищення її науковості та необхідністю розвитку майбутнього вчителя, його професійного світогляду і мотивації; між необхідністю оперативно реагувати на постійні зміни в галузі вимог до особистісного й індивідуально-творчого потенціалу суб'єктів навчально-виховного процесу і дискретно-локальним характером системи підготовки педагогічних кадрів; між прогресуючою тенденцією до міждисциплінарного синтезу, інтеграції наукового знання і дійсним станом теорії педагогічної освіти.

Питання підготовки педагогічних кадрів привертало увагу провідних українських педагогів минулого М. Драгоманова, О. Духновича, В. Сухомлинського. До їх розв'язання звертаються й сучасні дослідники.